

"je moet dorst hebben naar het welzijn van je broers"

CATECHESE VOOR PADRE GEBEDSGROEPEN

door Pater Luciano Lotti

Mei 2021

ALLES BEGINT SAMEN MET MARIA

Uit de Handelingen van de Apostelen (1, 6-14)

Toen zij eens bijeengekomen waren stelden zij Hem de vraag: "Heer, gaat Gij in deze tijd voor Israël het koninkrijk herstellen?" Maar Hij gaf hun ten antwoord: "Het komt u niet toe dag en uur te kennen die de Vader in zijn macht heeft vastgesteld. Maar gij zult kracht ontvangen van de heilige Geest die over u komt, om mijn getuigen te zijn in Jeruzalem, in geheel Judea en Samaria en tot het uiteinde der aarde." Na deze woorden werd Hij ten aanschouwen van hen omhooggeheven en een wolk onttrok Hem aan hun ogen. Terwijl zij Hem bij zijn hemelvaart gespannen nastaarden, stonden opeens twee mannen in witte gewaden bij hen, die zeiden: "Mannen van Galilea, wat staat ge naar de hemel te kijken? Deze Jezus die van u is weggenomen naar de hemel, zal op dezelfde wijze wederkeren als gij Hem naar de hemel hebt zien gaan."

Toen keerden zij van de berg, die de Olijfberg heet, naar Jeruzalem terug. Deze ligt dichtbij Jeruzalem op sabbatsafstand. Daar aangekomen gingen zij naar de bovenzaal waar ze verblijf hielden: Petrus en Johannes, Jakobus en Andreas, Filippus en Tomas, Bartolomeus en Matteüs, Jakobus, zoon van Alfeüs, Simon de IJveraar en Judas, de broer van Jakobus. Zij allen bleven eensgezind volharden in gebed samen met de vrouwen, met Maria, de moeder van Jezus, en met zijn broeders.

Overweging toegeschreven aan Pater Pio over de ten Hemelopneming van Maria

Wij katholieken die Maria, de meest heilige, tedere en liefdevolle van alle moeders vereren, kunnen niet anders dan verrukt zijn van vreugde op deze heilige dag der herinnering aan haar grootste triomf, daarmee bedoel ik haar opneming in de Hemel en haar kroning als Koningin

der Engelen en alle Heiligen. Laten we daarom even de tijd nemen om de macht en de glorie van de allerheiligste Maria opgenomen ten Hemel te overwegen, zodat we meer betrokken worden bij toewijding en vertrouwen jegens haar.

Na de hemelvaart van Jezus Christus brandde Maria voortdurend van het diepste verlangen met Hem herenigd te worden, en richtte ze voortdurend een vurig en erbarmelijk zuchten tot Hem, opdat Hij haar naar Zich terug zou roepen. Zonder haar goddelijke Zoon had ze het gevoel dat ze in de moeilijkste ballingschap verbleef. Die jaren dat ze van Hem gescheiden moest doorbrengen, waren voor haar de langzaamste en meest pijnlijke martelaarschap; een martelaarschap van liefde dat haar langzaam verteerde.

Maar eindelijk is het langverwachte uur gekomen wanneer Maria de stem hoorde van haar geliefde die haar van bovenaf riep: “Veni, soror mea, dilecta mea, sponsa mea, veni”- “Kom, o geliefde van mijn hart, de tijd van verzuchtingen op aarde is voorbij; kom o bruid, om van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest de kroon te ontvangen die voor u in de hemel is voorbereid.”

Deze liefdevolle uitnodiging wordt voor allerheiligste Maria duidelijk en maakt haar verlangen om haar Zoon te zien en zich met Hem te verenigen nog sterker. Haar hart vertelt haar dat haar verlangens nu vervuld zullen zijn en ze is blij en is klaar om de aarde te verlaten. Ze lijkt de machten en krachten van Engelen die naar haar toe bewegen al te voelen...

De goddelijke liefde bereikte in Maria's hart de grootste intensiteit, zozeer deze niet langer beperkt kon worden in een sterfelijk schepsel. Daarom is Maria's gezegende ziel, als een duif wiens strikken gebroken zijn, losgemaakt van haar heilige lichaam en vloog naar het hart van haar Geliefde.

Maar Jezus die in de hemel regeerde met de allerheiligste mensheid, gevormd uit de schoot van de Maagd, wilde ook dat zijn moeder niet alleen met haar ziel, maar ook met haar lichaam herenigd met Hem zou worden en volledig zou delen in zijn glorie en dit was juist, want dat lichaam dat voor geen moment slaaf van de duivel en van de zonde was, kon niet aan bederf prijsgegeven worden.

CATECHESE

Een vraag: kunnen we de Rozenkrans meebeleven?

Pater Pio beschrijft de Paastijd van Maria in de overweging die is voorbereid voor het feest van de ten Hemelopneming. Dit liturgische moment waarin we vreugdevol nadenken over de verrijzenis van Jezus en onze verlossing, en - in de overweging van Pater Pio - een tijd waarin Maria ook haar verdriet verenigt met vreugde, vanwege de scheiding van haar Zoon: “De jaren waarin zij van Hem gescheiden was, waren voor haar het langzaamste en pijnlijkste martelaarschap, een martelaarschap van liefde dat haar langzaam verteerde”.

Het is duidelijk dat elk gebed tot Maria ons aan Christus bindt en ons helpt om te mediteren over zijn mysteries. De Rozenkrans kan ons echter helpen om de eigenschappen van de

Maagd na te volgen en dit gebed is in het leven van de Kerk door alle tijden heen aanwezig. Aan de ene kant geeft het geloof ons al een voorproefje van de glorie die we zullen leven in de hemel, net zoals Maria het proefde na de verrijzenis, bovendien beleefde zij dezelfde verwachting, dat gevoel van onvolledigheid. Mediteren over de mysteries van Jezus' leven met haar, betekent het delen van deze aanwezigheid en tegelijkertijd wachten op God. In die zin laat de Rozenkrans aanvoelen dat we een kerkelijke gemeenschap zijn, die Christus verwelkomt in het Woord en in de Sacramenten, maar dat samen aan het wachten is om hem in de eeuwigheid te aanschouwen.

De Rozenkrans, gebed van verwachting

In de weinige verwijzingen naar Onze-Lieve-Vrouw die we in de Evangelieën vinden, hebben we deze constante eigenschap: sinds haar jeugd, leefde haar hart gericht op God, in totale en absolute trouw, uitgedrukt in het Magnificat, dat vele pagina's van de geschiedenis van het volk van Israël oproept.

Maria overweegt deze God die haar met gaven vervult zoals Hij dat ook bij zijn volk doet, hen zegent als Degene die de nederigen verheft en zich aan de beloften aan Abraham houdt. Maria is de dochter van Sion van wie Sefanja spreekt.

De vreugdevolle mysteries en de mysteries van het licht omlijsten de Maagd ongetwijfeld als degene die de ervaring van liefde voor het volk Israël herbeleeft en beantwoordt door zich volledig in de dienst van Gods plan te stellen. Op deze manier is de Menswording van Jezus niet alleen een voorrecht en is zij niet gewoon een instrument in de handen van God: net als het volk Israël neemt Maria deel aan Gods plan door zich zonder voorbehoud eraan te houden met een liefde en een zelfgave die het hele leven van Christus zal vergezellen. Het zal Jezus zelf zijn die haar totale openheid voor de wil van de Vader zal herkennen; zoals we weten hoorde Hij op een dag een stem die vanuit de menigte die hem volgde zei: "Gezegend is de schoot die u droeg en de borst die u voedde", en Hij antwoordde: "Gezegend zijn eerder zij die het Woord van God horen en het onderhouden."

Luisterend naar het Woord bracht in Maria een constant verlangen naar de hemel voort, die - zoals Pater Pio aangeeft - door ging, zelfs na de verrijzenis en hemelvaart van Jezus, en het werd een voortdurende geloofszaak van de Maagd die de volledige eenheid met God wilde bereiken.

Op deze manier is Maria onze moeder, maar ook een model van dat verlangen naar de hemel dat het leven van elke christen kenmerkt. Er zijn veel passages waarin Pater Pio deze aantrekkingskracht naar de hemel aanbeveelt en bij verschillende gelegenheden stelt aan zijn geestelijke kinderen het thema van eeuwigheid waartoe allen geroepen zijn, voor. Wanneer Cleonice Morcaldi hem vraagt hoe te beantwoorden aan deze gaven van God, ondanks onze zwakheid en onvolmaaktheid, zegt Pater Pio: "Liefde, altijd liefde. Spreid je ziel in gevoelens van dankbaarheid en nederig voor God. Probeer het beter te doen: vandaag beter dan gisteren, morgen beter dan vandaag."

Met de Rozenkrans op het altaar van Jezus

Als we het hebben over de missie van de Kerk, mogen we nooit vergeten dat de Kerk, gevormd naar Maria's voorbeeld, geroepen is om de reis van het volk Israël naar het beloofde land voort te zetten en daarom in elk van zijn leden de verwachting te leven van de definitieve ontmoeting met God. Als we het Joodse volk als referentiepunt nemen, kunnen we het niet nalaten om de rol ervan te onderstrepen op het pad naar de verlossing.

De mensen leven als verkondigers en getuigen van de waarheid over God: de ene God die verdedigd werd ten koste van het leven van de Makkabeeze broers, die vurig werd aangekondigd door de profeten, die als Vader en gids in de woestijn werd ontvangen. Juist daar is de toewijding van trouw geboren, vertegenwoordigd door het Sinai-verbond, dat vaak zal mislukken vanwege zijn onvolledigheid. Het terugkerende thema van de ontrouw van dit volk aan het Verbond zal een definitieve oplossing vinden in Christus, die het paasmysterie beleeft: deze dood en verrijzenis waarbinnen het sacrament van de nieuwe en het eeuwige verbond een plaats heeft.

Maria beleeft haar deelname aan het lijden van Christus op een totaal unieke manier. De vele afbeeldingen van de Pietà aanwezig in onze kerken, vatten goed samen hoeveel we geroepen zijn om de vele mysteries van de Rozenkrans te overwegen. Pater Pio leert ons dat we niet kunnen stoppen bij het louter overpeinzing van de mysteries. De dorst naar zielen die Jezus op Golgotha aan Maria en Johannes gaf, doordringt pater Pio's hele zending; hij schreef aan Cleonice Morcaldi: "Wie ben ik? Ik ben een kwelling voor zielen! Een verslindend vuur dat brandt in al mijn ingewanden."

Toen de Mis alleen in het Latijn werd gezegd, was de devotie van de bidden van de Rozenkrans tijdens de Eucharistie viering wijdverspreid; uiteraard nu de Mis gevierd wordt in het Italiaans (of in verschillende landstalen) is dat niet langer gepast. De Rozenkrans wordt echter aanbevolen als een nuttig gebed als voorbereiding op de Eucharistie, juist omdat de meditatie over het leven van Jezus, in het bijzonder de mysteries van zijn passie, ons goed voorbereid op onze betrokkenheid bij het sacrament van dat nieuwe Verbond, het offer van Christus voor de redding van broers en zussen.

De Rozenkrans is een missionair gebed

Wij zijn de Kerk, het nieuwe volk van God, gevormd door Jezus om het teken te worden van dit nieuwe Verbond; het is waar, we zijn niet als personen beter dan wie dan ook, omdat we nog steeds het gewicht voelen van onze zwakheid en onze zonden op ons, maar we zijn verbonden met Jezus, ons Hoofd; Hij is het die een nieuw Verbond met God de Vader gemaakt heeft, dat geen einde heeft, ondanks de onstandvastigheid en zwakheid van de mensen.

De glorievolle geheimen helpen ons om Maria te overwegen in deze onvoltooide fase van onze geschiedenis: we zijn onderweg naar God, maar onze stappen wankelen, de verleiding wordt sterker en we roepen Maria's hulp "bid voor ons ons zondaars", "tot het einde zonder einde", zoals heilige Augustinus zei.

De Maagd die van Pasen tot haar opneming ten Hemel in verwachting leefde van de definitieve ontmoeting met God, deelt nu in ons wachten. En met de Rozenkrans wordt ze een

lerares in het kennen van Jezus die we nog steeds door de sluier van het geloof zien, maar die zij al in de eeuwigheid aanschouwt.

De Rozenkrans die op deze manier gebeden wordt, is echt een missionair gebed. Luisterend naar hen die lijden, delend in de hoop van de jeugd, pogend wat licht te geven in de momenten van twijfel... Zo kan het Rozenkransgebed gezamenlijk gebeden in afwachting op God, een gelegenheid worden om wat terug te geven aan iedereen van geloof in de toekomst, die geleid en bezocht wordt door Gods Voorzienigheid.

Missionaire mannen en vrouwen

We zijn bij de derde missionaire moment van dit jaar: het is van groot belang om te leren luisteren naar en te verwelkomen allen, die de leegte beleven, die geen gebrek aan geloof is, maar een onzekerheid van liefde. Met onze woorden en - vooral met ons leven - kunnen we spreken over de God die echt van ons houdt.

De uitnodiging voor onze groepen is om deze woorden ter beschikking te stellen aan de parochies, zodat de Rozenkransgebed opgezet kan worden ook in flatgebouwen of in de wijken die het verst van de kerk verwijderd zijn.

GEBED VOOR HET HUIS VOOR DE VERLICHTING VAN HET LIJDEN

O heilige en glorievolle Vader,
zo vol liefde voor je kinderen
dat U Uw Zoon hebt gezonden om ons leven en verlossing te geven,
wij danken U omdat de Heilige Geest,
uitgestort in de Kerk door Jezus,
broeders en zusters blijft voortbrengen
die hun eigen bestaan ten dienste stellen van de armen,
het lijdenden en de behoeftigen,
naar het voorbeeld van Christus.
Door de voorspraak van Pater Pio,
die de wondeteken van Jezus' liefde in zijn lichaam droeg,
verleen aan zijn Werk,
het Huis ter Verlichting van het Lijden,

de genade om trouw te zijn aan het charisma van de stichter,
zodat iedereen Uw liefde naar het bed van de zieken kan brengen:
 maak van het Huis een tempel van het leven,
en leidt de harten naar loyaliteit en transparantie in hun werken.
 Wek de gevoelens van dankbaarheid en liefde
 in de gebedsgroepen en bij de vereerders van Pater Pio,
zodat ze zelfs vandaag het teken kunnen zijn van die Voorzienigheid
 die dit werk wilde als een getuigenis voor allen
van het grenzeloze vertrouwen in de Liefde en Barmhartigheid van God.

Pater Franco Moscone